

Velcí Lesmilové chodili opatrně mezi stromy a často se skláněli, aby odhrnuli jehličí nebo suchou trávu. Když našli hříbek, lehce ho vyjmuli a schovali do proutěných nádob.

Malí Lesmilové sice nebyli tak opatrní a chvílemi pobíhali z jednoho místa na druhé, ale snažili se, aby přírodě neublížili. Když objevili hříbek, radostně volali na ty velké a s hrdostí jim ho ukazovali.

Hlasy lidí probudily Modřínka. Ten vykoukl opatrně ven, a když viděl, že Dubínek se krčí za dubovými lístky a všechno pozoruje, dodal si také odvalu a šel za ním.

„To jsou lidé?“ zeptal se nedůvěřivě Modřínek.

„Jsou,“ odpověděl Dubínek, „a vypadá to, že si dělají zásoby na zimu jako Madlenka s Bonifácem. Celou dobu sbírají hříbky.“

Skřítkům se moc líbilo pozorovat vše, co se děje, a když se lidé začali vzdalovat, mrkli na sebe, sešplhali na zem a vydali se potichoučku za nimi.

To už jim ale nad hlavou zazněl varovný sojčí hlas: „Skřítkové, kam jdete? To nesmíte! I když jsou to Lesmilové, může se vám něco stát!“

„Neboj, sojko! Budeme opatrní,“ zavolali oba kamarádi jednohlasně a šli dál celí zvědaví, co ještě uvidí.

Lidé se zastavili u studánky, napili se chladivé vody a pohodlně se usadili do trávy.

Ten největší si ze zad sundal malý uzlíček a položil ho na vyhrátý mech. Když ho rozbalil, vykoukl z něj ještě jeden Lesmil. Byl úplně malinký, hýbal rukama, nohama a vydával tenoučké zvuky – prostě malý Lesmílek.

„To je lidská rodina,“ ozval se najednou za zvědavými skřítky Vendelínův hlas.

Dubínek s Modřínkem se nejdříve lekli, ale pak se zeptali: „Cože je to?“

„Lidská rodina. To je jako u zvířátek samec, samička a jejich mlád'ata,“ poučil skřítky datel a pokračoval: „Říkala mi to moje kamarádka sýkorka, která vždy v zimě létá do vesnice, kde ji lidé krmí semínky, aby neměla hlad.“

„A co tu vlastně děláš, Vendelíne?“ divili se skřítkové.

„Sojka mě poprosila, abych na vás dal pozor,“ odvětil datel, „tak jsem tady.“

Dubínek s Modřínkem se na sebe podívali, ohrnuli nosíky a řekli: „Tak to můžeš zase letět domů. My se o sebe postaráme.“

Ani si v ten okamžik nevšimli, že jejich směrem běží oba menší Lesmilové. Právě totiž zahlédli lesní jahody, které se červenaly nedaleko skřítků.

Kdyby Vendelín nepopadl oba kamarády do pařátků a neuletěl s nimi na nejbližší bukovou větvičku, stalo by se neštěstí. Skřítkové byli celí vyděšení a chvíli jim trvalo, než si vše uvědomili. Děkovali pak Vendelínovi a byli moc rádi, že za nimi přiletěl.

„Já už mám pozorování lidí dost,“ unaveně vzdychl Modřínek.

„Já taky,“ přidal se Dubínek, „myslím, že jsme dnes viděli spoustu nového a je čas vrátit se domů.“

Protože byl Vendelín dobrým kamarádem, odnesl je oba k dubové světničce. Tam se Dubínek s Modřínkem ještě chvíli dívali na krásnou podzimní přírodu a věděli, že až příště přijdou do lesa lidé, raději zůstanou v bezpečí svého domečku.

„Ale stejně jsem rád, že jsem lidskou rodinu viděl. Bylo to zajímavé,“ zavzpomínal Dubínek.

„Mně se zase líbil ten nejmenší Lesmílek,“ zasní se Modřínek. „Kdyby byl u studánky sám, asi bych se na něj šel podívat blíž.“

Dubínek se trochu podivil: „Na to, že ses lidí nejdříve bál, jsi teď nějaký odvážný,“ a pokračoval: „Ale to já taky. V bezpečí má totiž každý dost odvahy na rozdávání.“

Skřítkové se na sebe podívali a oba se rozesmáli tichým zvonivým smíchem.

Putování s hvězdičkou

Jednoho podzimního podvečera šli Dubínek s Modřínkem na procházku k lesní mýtince. Nožky je trochu zábly, protože tráva už v těchto dnech bývala pokryta večerní rosou.

Skřítkům to však nevadilo. Těšili se na ráno, kdy se pod chladným pláštěm lehkého mrazíku promění ve třpytivou jinovatku.

Měsíc krásně zářil. Hvězdy se začaly pomaloučku objevovat na obloze jedna po druhé a naši kamarádi se s úžasem dívali na tu nádheru.

Jak se tak dívají, vidí padající hvězdu. Bylo krásné pozorovat její let, a když dopadla nedaleko jejich dubu, neváhali ani chvíli a pospíchali se na to nebeské stvoření podívat.

Hvězdičku našli brzy. Zářila do tmy jako nejjasnější drahokam. Byla však celá uplakaná.

„Ahoj hvězdičko,“ pozdravili skřítkové a hned se zajímali: „Co se ti stalo?“

„Ále, uklouzla jsem při nebeské honičce s ostatními kamarádkami a spadla jsem z oblohy až sem k vám,“ povzdechla si hvězdička.

„A můžeme ti nějak pomoci?“ staral se Modřínek.

